

for at ville fremtvinge en ny Forhandling om et lignende Lovforslag i det andet Thing. Vi kunne ikke stole paa, at det, som een Gang er blevet forkastet, da det blev indbragt af Regjeringen, skal blive vedtaget, fordi det bliver indbragt i efterfølgende Initiativ her fra Landstinget. De Grunde, som det ærede Medlem anførte, vare kun tagne fra det Formelle. Han mente, at der kunde være en Fare for, at man paa den Maade fik alt Lønningsvæsen ind paa Finantsloven, og mente, at derved kunde endogaa Revisionerne af Lønningslovene blive umuliggjorte. Jeg tror, at det ærede Medlem heri tager feil, og til Bestyrelse derfor tror jeg, at man kan anføre, hvad der foregik i Folkethinget ifjor, hvor der blandt andet var foreslaaet et Tillæg til Medhjælpssummerne. Jeg kan nu endelig heller ikke se Andet, end at dette Tillæg til Medhjælpssummer, som blev vedtaget saavel i Folkethinget som i Landstinget, og, saa vidt jeg erindrer, uden at en Gæstefælle derimod, er et Præcedens for den Maade at bevilge Lønningsstillæg paa, som er flet i det Forslag, som foreligger i denne Finantslov. Bevillingen til Medhjælpssummer er kun en Bevilling til at lønne Bestillingsmænd. Det Tillæg af 10 pCt., som blev bevilget for Finantsaaret 1873—74, var jo ligefrem kun en Bevilling til at forøge vedkommende Assistenters, Skriveres og Budes Lønning med 10 pCt.; men ved Behandlingen af denne Sag blev det jo udtrykkelig i Folkethinget fremhævet, at det ønskedes, at naar der var Tale om et Tillæg for et enkelt Nav, skulde det ske ved Finantsloven og ikke ved specielle Love, og det blev udtrykkelig fremhævet, at specielle Love, som forandrede Lønningslovene inden den Tid, da Revisionen af disse Love kom for, svækkede Revisionens Betydning. Da dette Princip blev saa bestemt udtalt ifjor i Folkethinget, og ikke blev modsagt her, tror jeg ogsaa, at deri ligger en Grund til ikke nu i det foreliggende Tilfælde at gaa den Vej, som den ærede Landstingsmand bebudede at ville komme med Forslag om. Jeg tror, at det, naar man stillende har godkendt Principet ifjor, er naturligt ikke paa denne Maade at optræde imod det iaar. Jeg skal derfor meget fraraade, at Landstinget gaar ind paa den Vej, som den ærede Landstingsmand vil foreslaa, at det skal gaa. Jeg vil tilraade, at man tager dette Forslag under Nr. 30 paa § 25 saaledes, som det er kommet til os, og jeg gjør dette, fordi jeg er overbevist om, at disse Lønningsstillæg bør bevilges for næste Aar.

André: Det forekommer mig, at den naturlige Følelse, hvormed man maatte modtage det nuværende Finantslovforslag, endnu ikke har faaet nogen Tolk her; i det Mindste have de Følelser, jeg nævner, ganske færvet en saadan. Jeg er nemlig bleven glædelig overrasket ved at modtage dette

Finantslovforslag, og det paa en dobbelt Maade. Det vil jo erindres, mine Herrer, at det ikke er saa overordentlig lang Tid siden, at man betragtede det som en Gjenstand for den allerførste Vanffelighed, Frygt og Betænkelighed, om man overhovedet kunde faa en Finantslov tilvejebragt paa sædvanlig Maade, paa normal Vej, og det kan ikke negtes, at paa hvilket Standpunkt man end vil stille sig, maa det stedse betragtes som overordentlig beklageligt, hvis dette ikke skulde kunne ske. Der syntes at vise sig treuende Skyer, som vel kunde lade formode, at vi kunde blive tvungne ind paa at gribe til andre Midler — lovlige Midler naturligvis; thi jeg er fuldstændig overbevist om, at det er fjernt fra Alles Tanke ved nogen Veilighed at ville hentyde til Anvendelsen af, jeg siger ikke ulovlige, men mindre lovlige, tvivlsomme Midler. Nei, lykkeligvis har vor Forsatning i den Henseende anvist en Vej, som desværre ikke findes i mange andre Forsatninger, og som derfor gjør, at dette Spørgsmaal for os slet ikke har den overordentlige faretruende Karakter, som det paa andre Steder kan synes at have. Men derom maa Alle være enige, at en Gaaen ind paa den Vej er en beklagelig Afvigelse fra det Forhold, som maa anses for det ønskelige for Samarbejdet mellem Lovgivningens forskjellige Faktorer. At det nu viser sig, at den Erkjendelse er bleven saa almindelig, at det saa at sige kan siges at være fastslaaet, at et „Experiment“, som vilde kunne føre ind paa den Vej, ikke kan bruges, det betragter jeg som meget heldigt, og jeg ønskede, at dette ogsaa maatte blive udtalt. Men jeg gaar videre, og jeg siger, at selve Lovforslaget, som det foreligger, er med Undtagelse af enkelte Punkter, om hvilke jeg skal tillade mig at sige et Par Ord, i høj Grad tilfredsstillende. Jeg vil sige, at det er et runderligt Finantslovforslag. Jeg er saa langt fra at finde, at man er gaaet frem her med saa stort Kniberi, at man har gjort sig Umage for paa de forskellige Poster at se, hvad der kunde knappes af, at jeg tværtimod vil sige, at jeg snarere kunde finde, at man paa enkelte Punkter har været for rundhaandet. Lad mig blot tilføje et Par Ord om nogle enkelte Punkter, uden at jeg for Øvrigt paa nogen Maade har i Sinde at forbyde mig i en Forhandling af disse Punkter. Med Hensyn til flere af dem, er det allerede antydet i Dag, at de senere ville komme til at foreligge til Forhandling her i Thinget under en saadan Form, at det vil være det Naturlige for dem, der søle Erang til at sige Noget om dem, at vente dermed til den Tid. Lad mig i Forbigaaende sige, at det Punkt, som er et af de vigtigere, og som blev omtalt af den ærede Kultusminister, dog i finantsiel Henseende albeles ingen Betydning har. Man maa paa ingen Maade tro, at der principielt er fastslaaet Noget som helst ved en saadan enkelt Afgjørelse et enkelt Nav. Man har